Temps de Flors 2017: Floreixen els gironins més agres

Criticar està de moda i els qui volen ser un «top influencer», naturalment, aprofiten Temps de Flors per dir que no n'hi ha, de flors

Les primeres fotos de Temps de Flors

Cada any la mateixa història. No hi ha flors a Temps de Flors. Com si les haguessin comptat una a una. Cada edició surten els que surten tot l'any a posar-ho tot en dubte per posar en qüestió el model: que només hi ha plàstics, fustes i vidres. Són els gironins que es queixen que Girona està morta però que la segueixen volent morta i grisa. O negra. Per seguir criticant. Hi hagi o no flors, turistes, aigua al riu o plàtans a la Devesa.

Arriba Temps de Flors [http://www.diaridegirona.cat/tags/temps-de-flors.html] i el que floreix són els gironins més agres. Creixen rancis i espigats en una ciutat que veuen morta, avorrida i encara grisa. Es ramifiquen en totes les èpoques. A la tardor no voldrien fires, ni atraccions, ni barraques. I sobretot no tants dies. I cercaviles? Les justes, en carrers sense trànsit i no gaire d'hora. A l'estiu no volen oci nocturn i els feien nosa les carpes de la Devesa. I a la primavera, ai a la primavera. Diuen que no hi ha flors per Temps de Flors. Com si les haguessin comptat una a una deixen anar la frase més fàcil: «Cada any hi ha menys flors». O sigui, hi van cada any llibreta i bolígraf en mà. Masoquistes. No cal dir que també els molesten els ramats de nyus que passegen amunt i avall pel Barri Vell guaitant els muntatges florals.

Si cada any hi ha menys flors i ja portem 62 edicions, segurament d'aquí a uns trenta anys ja no hi haurà flors. Ni una. Passa com el recompte policial anual de les policies: cada any hi ha menys delictes. Hi haurà un any que, amb zero delictes, hauran d'explicar a quantes iaies s'ha ajudat a creuar un semàfor.

A l'estació de tren els visitants no marxen amb mala cara perquè «no hi havia flors» sinó per la immensa passejada pel nucli antic sota un sol angoixant amb baralles constants amb altres caminadors quan allargaven els braç per fer una foto al muntatge de torn, amb flors. Sí, amb flors, combinades amb fusta, plàstic o vidre. Perquè les flors o volen o estan plantades a terra o a algun lloc s'ha d'estintolar. Estintolar, una paraula tan gironina.

Que ningú pensi que a l'hivern el gironí avinagrat descansa. A l'hivern: Girona10 [/tags/girona10.html] està devaluat i ja no és el que era en les primeres edicions. I no volen fred. Però si no fa fred, és culpa del canvi climàtic.

Si fossin polítics, sempre estarien a l'oposició, on és més fàcil criticar que proposar. Són els que no volen Temps de Flors però reivindiquen que es faci als barris. Ho resumeix l'amic Xevi Montal: «Els de l'extraradi es queixen de la seva solitud, i els del centre de la seva dissort, la qüestió és queixar-se». Avis rondinaires que van cada any a corroborar-ho.

Són els que si en parlen a TV3 fan callar els comensals i recorden a tothom que ho fan a la seva ciutat. I hi afegeixein el reguitzell típic i tòpic: tenen el president, tot i que no l'han votat. Tenen El Celler de Can Roca però no es poden permetre anar-hi i animen el Girona FC perquè frega la Primera Divisió tot i que són del Barça (i algun perico que encara és més tiquis-miquis).

Els gironins són els que no troben mai aparcament i ho diuen cada dia per deixar-ho clar. Són els que quan hi ha una cursa a peu o en bicicleta, i es tallen carrers, remuguen perquè fan tard a no se sap on. Els que a l'estiu ocupen massivament les platges fent llargues cues a la carretera. Com els nyus que creuen el riu Mara. Els que volten i volten pels carrers dels pobles costaners i aparquen a dins de boscos, dins de rieres o a sobre voreres per no pagar la zona blava. Els que repeteixen que no hi tornaran mai més. Els que s'enduen l'entrepà i la cervesa per no comprar res als comerciants locals, pels seus preus abusius. A l'hivern van a Vallter a tocar la neu, a la primavera a fer fotos de la Provença florida i a la tardor, a la Fageda d'en Jordà o a caçar bolets. I que no faltin els viatges a Carcasona i a Venècia. Els que diuen mlp.

Tinc un amic. Un amic meu gironí m'ha confessat que li agrada Temps de Flors. I que no hi ha anat a passejar-hi. Al revés que molts gironins de genètica pura que no volen Temps de Flors, que critiquen Temps de Flors i que cada edició diuen que és una tifa i que no hi tornaran mai més. Però cada any hi són. Que tendres. Ells haurien de fer com el meu amic: Mirar els muntatges per Instagram o per Facebook. Allà hi ha flors a dojo. Creixerien més tranquils. No aspiro a tenir molts likes o «m'agrada». Això és per als de la crítica fàcil.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/05/17/floreixen-gironins-mes-agres/846577.html?utm_source=rss